

se som den, der leverer ydelsen, normalt tager betaling for som led i en erhvervsmæssig virksomhed, eller må ydelsen på anden måde siges at substituere et pengebeløb, taler det for at betragte ydelsen som et tilskud i lovens forstand.

Er der tale om tilskud i lovens forstand, må støtten i almindelighed medtages i regnskabet med den værdi, støtten har for partiet, dvs. med et beløb svarende til, hvad partiet på sædvanlige vilkår ellers skulle have betalt for ydelsen.

Som det fremgår, omfatter den gældende lov også, hvad der i visse tilfælde kunne kaldes indirekte tilskud, og man kan efter min opfattelse ikke komme en præcisering af tilskudsbegrebet nærmere end det, som blev anført i forbindelse med lovændringen i 1995.

Herudover må jeg sige, at regeringen heller ikke finder, at der er anledning til at udvide kredsen af dem, der er regnskabspligtige efter loven om åbne partiregnskaber.

Som bekendt indebærer loven, at der påhviler de politiske partiers landsorganisationer en pligt til at offentliggøre deres regnskaber. Dette spørgsmål om kredsen af regnskabspligtige blev også drøftet i forbindelse med Folketingets behandling af det oprindelige lovforslag i 1990.

Kl. 17.10

Det fremgår således af den daværende justitsministers svar på et spørgsmål fra Retsudvalget, at man havde overvejet, om det var muligt og hensigtsmæssigt at lovgive om lokale partiafdelingers forhold. Man havde imidlertid opgivet tanken, bl.a. fordi langt det meste af det arbejde, som foregår i de lokale partiafdelinger, sker på et frivilligt, ulønnet grundlag, således at det ikke ville forekomme rimeligt at stille krav om en særlig lovfæstet regnskabspligt for de lokale afdelinger.

Man har endvidere lagt vægt på, at de politiske partier er meget forskelligt organiseret på lokalt plan, og støtte fra de lokale afdelinger til partiernes landsorganisationer vil indgå i det regnskab, som partierne allerede er forpligtet til at offentliggøre.

Men hensyn til spørgsmålet om en eventuel regnskabspligt for de enkelte kandidater anførte den daværende regering tilbage i 1990, at man ikke havde fundet det nødvendigt at lovgive på dette område.

Spørgsmålet om, hvorvidt og i givet fald i hvilket omfang et partis kandidater må modtage direkte økonomiske bidrag til valgkampen, må således i første række være et spørgsmål, som

det pågældende parti selv tager stilling til. Det blev i den forbindelse desuden anført, at spørgsmålene har nær sammenhæng med det enkelte partis opstillingsregler.

Jeg er enig i disse synspunkter, som blev fremført i forbindelse med lovforslagets behandling i 1990. Regeringen kan derfor ikke støtte, at der sker en udvidelse af kredsen af partiorganisationer m.v., som skal være omfattet af lovens regler om regnskabspligt.

Regeringen finder heller ikke, at det er nødvendigt med særlige regler om, at offentliggørelse af oplysninger om modtagne tilskud skal ske senest 2 måneder efter et afholdt valg. Det afgørende må være, at der er den fornødne gennemsigtighed og åbenhed i partiernes regnskaber, og de gældende regler sikrer jo, at der er åbenhed om tilskud til de politiske partier, også i de regnskabsår, hvor der afholdes valg.

Jeg vil endelig kommentere den del af forslaget, der lægger op til, at virksomheder og andre private sammenslutninger, som yder bidrag af en vis størrelse til et politisk parti eller en kandidat, skal offentliggøre dette eksempelvis på deres hjemmeside.

Som nævnt må det afgørende være, at der er en rimelig gennemsigtighed og offentlighed, og dette hensyn er allerede varetaget med de gældende regler. Reglerne bygger, som jeg omtalte før, på en afvejning mellem på den ene side offentlighedens interesse i at få kendskab til, hvem der yder bidrag til de politiske partier, og på den anden side bl.a. de enkelte tilskudsyderes interesse i under diskretion at kunne yde tilskud til politiske formål.

Regeringen ønsker ikke at ændre på balancen mellem disse interesser og kan derfor heller ikke støtte den del af forslaget, der vil indebære en pligt for private foreninger og andre til f.eks. på deres hjemmeside at give oplysninger om tilskud ydet til politiske partier og kandidater.

Sammenfattende er det således regeringens opfattelse, at de gældende regler om partiets regnskabsaflæggelse er udtryk for en god og fornuftig afvejning mellem på den ene side hensynet til åbenhed i politiske partiers økonomiske forhold og på den anden side bl.a. hensynet til at sikre, at private inden for visse rammer skal have mulighed for at yde tilskud til politiske partier uden krav om offentliggørelse.

Regeringen kan på den baggrund ikke støtte beslutningsforslaget.